

SOCIETAT DE CAÇADORS

Cada any, anem teixint la història, i des d'aquí parlem de tot el que fa referència a la caça i als amics de l'escopeta.

Em consta que la caça, en la seva manera de ser, és esportiva, gentil i cavallerosa. Les normes que sempre s'han respectat són un compendi de bon fer i elles són les beceroles per a les institucions cinegètiques.

A nivell de recordança diria «La llebre és de qui la caça»..., «El conill del que el segueix»..., «Una colla no serà mai tancada per dalt»..., etc. Però la falta de peces i l'egoisme de «matar» (i quan dic matar no és el mateix que caçar, ja que els caçadors diferenciem molt un mot de l'altre) ha fet anar perdent el prestigi de cavallerositat de jorns passats.

Perquè he fet retret d'aquestes coses? Senzillament m'han vingut a la memòria els trets que se senten fora del temps de caça, o bé els que se senten a punta de dia, quan encara ni tan sols clareja, i tot això és «matar» i no «caçar»; això és l'egoisme d'una peça, del que té a mà una escopeta, i potser aquest mateix és el que després es dolrà que la caça està tan malmesa, que no n'hi ha, i amb totes aquestes coses no s'adona que, a més a més del mal que fa, està actuant contra la Llei de caça.

Un altre punt a tenir en compte dintre la mateixa línia, és el comportament dels amos d'aquests companys, dòcils, obediets i grans amics nostres, alguns amb més afecció si es possible que nosaltres, que són tots els nostres gossos. Si no els ferméssim caçarien cada dia i a tota hora, i aquell que es diu caçador i no respecta mai això de tenir-los fermats, pensant i fins i tot dient algu-

na vegada, «no fan mal, solament s'entrenen». Però, amb la dèria de caçar i tenint en compte la intel·ligència d'animal, si agafen un llorigó se'l megen, i si troben un niu de perdius, no preguntaran a ningú si es poden menjar els ous que la vella està covant, i tots ho lamentarem quan això hagi passat.

Caldria que tots féssim un seriós esforç perquè això que passa cada any no passés més, i la cosa lamentable és que, quan se sent a parlar a gent diferent en grups diversos, els noms que s'anomenen sempre, en uns i altres, són gairebé els mateixos.

Si des d'aquestes ratlles et sents assenyalat..., bé, doncs sí, va per tu i és més, et diré; rectifica el teu comportament pel bé comú i per disfrutar tots més durant la temporada de caça.

En fer recull de la temporada passada diré, com altres anys, que no ha estat ni bona ni dolenta, sinó com sempre; a les primeries distreta i a mida que passa el temps van mimvant les peces i la gent passa a l'esport d'avorrir-se cada vegada que surt.

La repoblació que es fa cada any, ben poc es nota, ja que entre la mixomatosi, els furtius, i també les peces que es cacen cada temporada, al final queda ben poca cosa. De les perdius solament resta poder deixar anar perdiu roja, ja que fins i tot la xuca està prohibit deixar-la anar.

També el mes de desembre es varen tirar unes quantes dotzenes de «colins», que un parell de festes varen fer disfrutar a alguns.

Referent al concurs de Caça organitzat per la Federació, hi participaren els germans Godeo; l'Albert com a caçador i en Manolo com acompanyant. Va-